

Salambaja

15+ in detentie

Maar niet voor lang. Enkele automatisch op en van slot klikkende deuren van de gevangenis in Scheveningen moesten we door, voor we de kerkzaal bereikten.

Nou ja, kerkzaal... de als zodanig gebruikte ontvangstruimte. Brrr..., hier had ik nou bibberend naar uitgekeken: samen met 'gevangenen' naar de kerk. Hoe moest dat zijn? Zou ik me niet ontzettend opgelaten gaan voelen als ik naast zo'n gevangene zat? 'Hallo, hoelang zit je hier al/nog? Nee, ik kom slechts een keertje kijken, hoe dat nou is in de gevangenis.' Ik zag het al voor me. Maar dat viel dus 100% mee. Een ruimte gevuld met ± 20 gedetineerden (mannen) en een aantal vrijwilligers - mensen van buiten de gevangenis - plus natuurlijk een

aantal bewakers, zittend in een grote kring, een rechthoekige kring wel te verstaan. Wij (met z'n negenen) konden er nog net bij. Het was een gezellig kletsende drukte. Er ging een stevig gebouwde dominee voor, tja, dat viel me nu eenmaal op, die omwille van de ordelijke voortgang van de dienst geen seconde de ruimte (of moet ik zeggen: de tijd) liet voor de klets-kousen onder de kerkgangers. Er werd veel gezongen, dat wil zeggen: in principe, want een behoorlijk deel van de mannen zong niet echt mee. Niet altijd tenminste. Na de dienst werd er koffie geschonken en heeft iedereen een beetje zitten kletsen met de gevangenen, die er overigens uitzagen alsof ze gewoon van straat geplukt waren... niks geen gestreepte overalls of gemene kampementen.

Natuurlijk niet. Hierna hadden we nog een gesprek met de dominee zelf, die ons nog het één en ander vertelde over het nazorgproject, dat de kerk tien jaar geleden opstartte. Het behelst een huis waarin vrijgekomen gevangenen een jaar lang wonen en voor zichzelf leren zorgen, maar vooral om structuur in hun leven te krijgen. Er is namelijk een hoog percentage aan 'terugkeerders' in de gevangenis, hetgeen voor een deel komt doordat gevangenen bij het vrijkomen weer terugkomen in de sores waar ze oorspronkelijk vandaan kwamen. In dit project wordt getracht met deze gevangenen, in een jaar (!), een nieuw leven op te bouwen. Of in ieder geval het fundament daarvoor. Het enige jammere aan dit project vond ik dat het alleen nog maar in Den Haag gedaan

wordt! Is dat niet treurig? Ja, verder vond ik het een bijzonder fijne dag.

Jan Willem

Uit: Memootje, gemeente Amersfoort

Tussen droom en werkelijkheid

Van 17 tot en met 24 september is het weer Vredesweek. Daarvoor brengt het IKV de Jongeren Vredeskrant uit: 'De Jongeren Vredeskrant '95 gaat over conflicten; over kleine, irritante conflicten zoals die met je ouders, broertje of leraar, maar ook over heel fundamentele, ernstige conflicten zoals die in voormalig Joegoslavië. Nu willen we niet net doen alsof iedere ruzie eindigt in oorlog, want dat is natuurlijk niet zo. Maar het is wél waar dat ieder groot conflict ergens klein begint. Iedereen zou willen dat we konden voorkomen dat conflicten uit de hand lopen. We dromen van vrede, van rust aan het thuisfront en van veiligheid voor iedereen op aarde. De droom werkelijkheid maken is veel lastiger dan we dachten en daar worden veel mensen moedeloos van. Maar dat moeten we nu juist niet worden. We moeten elkaar juist blijven stimuleren om allemaal - hoe bescheiden ook - een steentje bij te dragen aan de vrede.'

De Jongeren Vredeskrant is te bestellen bij:
IKV, tel. 070-3507100
LGCJ, tel. 03438-23260.
Of informeer even bij de DJC, tel. 020-6229663.

Ms. Jongeren Vredeskrant 15-9-95